

Arrest

nr. 179 937 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Bengaalse autoriteiten/politie omwille van het feit dat hij ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij de verboden fundamentalistische islamitische organisatie "Jamaat-ul-Mujahideen Bangladesh" (JMB).

Verzoekers eerste en derde asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 74 350 van 31 januari 2012 en nr. 160 103 van 15 januari 2016 omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een nationality certificate met vertaling, een brief van de Union in verband met zijn problemen en een brief van een dokter in verband met zijn problemen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nrs. 74 350 en 160 103 van respectievelijk 31 januari 2012 en 15 januari 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten

van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de bestreden beslissing en de beschikking omdat de stukken die zij heeft ingediend haar vrees aantonen. Verzoekende partij wijst er op dat de commissaris-generaal een cirkelredenering maakt: wanneer zij geen stukken indient wordt haar asielaanvraag geweigerd omdat zij haar vrees niet aantoonde; dient zij daarna stukken in dan wordt haar asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan de stukken terwijl de stukken die zij indient wel degelijk aantonen dat haar relaas correct is. Verzoekende partij stelt tevens dat de nieuwe stukken een en ander in een ander daglicht stelt, en dat alle documenten samen genomen wel degelijk de geloofwaardigheid herstellen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 14 oktober 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en formuleert.

Zo verzoekende partij opwerpt dat de commissaris-generaal een cirkelredenering maakt, wijst de Raad er op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij niet geweigerd werd bij gebrek aan stukken docht wel omdat zij vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende

haar studies aan de madrassa en de hiermee verbonden problemen. Zo oordeelde de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij in zijn arrest nr. 74 350 van 31 januari 2012 als volgt: "(...) De Raad stelt vast dat verzoeker gesteld heeft dat hij 9 maand in de madrassa in zijn dorp verbleef, namelijk van eind 2009/begin 2010 tot hij in augustus 2010 stopte met daar te studeren (gehoor Commissariaat-generaal p. 3). Deze periode bedraagt inderdaad ongeveer 9 maanden. De Raad dient weliswaar op te merken dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij anderhalf jaar op een religieuze school lessen volgde. In het gehoorverslag is duidelijk te lezen dat verzoeker verklaart dat hij in augustus 2010 stopte met daar te studeren. Verzoeker verklaarde echter ook dat hij sinds begin mei 2010 zijn vaste verblijfplaats verlaten heeft om dan afwisselend bij zijn tante, zus en vriend te verblijven (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Op 4 mei 2010 zou verzoekers vader hem verteld hebben dat hij niet meer terug kon komen naar zijn dorp, maar volgens verzoekers verklaringen zou hij tot augustus 2010 les hebben gevolgd aan de madrassa in zijn dorp. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De Raad meent dat verzoekers verklaring voor deze tegenstrijdigheden, dat hij dacht dat hem gevraagd weer naar de periode dat hij ingeschreven was in de madrassa, zeer gesolliciteerd overkomt en duidelijk tot stand gekomen is in een poging verzoekers relaas wel te laten kloppen. Deze verklaring overtuigt niet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal subjectieve interpretaties aanneemt als objectieve vaststellingen en daarom onterecht oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker aan de madrassa heeft gestudeerd. Verzoeker betwist dit, en legt dienaangaande de nodige documenten neer. Ook indien de commissaris-generaal dit niet met absolute zekerheid gelooft dient hij toch vast te stellen dat ten aanzien van verzoeker een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd, en dat er rechtszaken tegen verzoeker lopen. Hier kan volgens verzoeker geen twijfel over bestaan aangezien hij de 'Warrant of Arrest' heeft voorgelegd en ook de krantenknipsels waaruit zou blijken dat hij wordt gezocht. Verzoeker wijst er verder op dat twee dagen na zijn vertrek uit Bangladesh 154 personen opgepakt werden, waarvan er 80 opgehangen werden.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). De Raad merkt ook op dat de stelling dat twee dagen na verzoekers vertrek uit Bangladesh 154 personen opgepakt zouden zijn en 80 personen opgehangen, een loutere bewering is die verzoeker niet bewijst en dat hij enig verband met zijn asielaanvraag niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker vanaf begin mei 2010 wist dat hij gezocht werd door de politie en daarom niet terug kon naar zijn dorp, maar dat hij toch op 22 mei 2010 in het dorp N.(...) pamfletten voor de 'Jamiaat e Islami' (hierna: Jamiaat) ging uitdelen. Verzoeker stelt ten eerst dat het geen pamfletten waren voor Jamiaat, maar briefjes met citaten uit de Koran op, en dat het dus geen politieke pamfletten waren waarmee verzoeker zich verdacht zou maken. Verzoeker wijst er verder op dat de politiemacht in Bangladesh zo klein is dat de kans heel klein is dat hij ontdekt zou worden in een dorp dat niet het zijne is.

De Raad merkt hier om te beginnen op dat de inhoud van de pamfletten die verzoeker uitdeelden niet relevant is. De commissaris-generaal meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat hij sinds begin mei 2010 ondergedoken leefde bij zijn tante, zus en vriend, omdat zijn vader verzoeker verteld had dat hij niet terug kon komen naar zijn dorp, maar dat verzoeker toch op 20 of 22 mei 2010 op straat overdag deze pamfletten is gaan uitdelen. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn mening dat dit gedrag afbreuk doet aan de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker stelt wel dat hij pas wist dat er een zaak tegen hem loopt vanaf 26 mei 2010 en dat hij bijgevolg niet wist dat het zo ernstig was. De Raad merkt op dat verzoeker wel reeds wist dat er naar hem gezocht werd, aangezien zijn vader en broer begin mei 2010 mishandeld zouden geweest zijn toen ze thuis naar hem kwamen zoeken en schaart zich dan ook achter dit motief. Verzoekers verklaring over de omvang van de politiemacht in Bangladesh is geen overtuigende verklaring.

Wat betreft de documenten die verzoeker heeft neergelegd stelt hij dat hij wel degelijk weet wat deze documenten zijn, aangezien ze dienen tot bewijs van verzoekers verhaal en de problemen die hij kent. Verzoeker beaamt dat het hier 'attested copies' zijn en geen 'certified copies'. Verzoeker stelt verder dat hij kan begrijpen dat op grond van de gegevens waarover de commissaris-generaal beschikt, deze besluit dat er geen zekerheid bestaat dat de neergelegde stukken echte en volledige kopieën van

juridische documenten. Verzoeker betwist echter met klem dat het om valse documenten zou gaan. Verzoeker heeft meteen na het ontvangen van de bestreden beslissing de 'certified copies' van de documenten opgevraagd, maar op het ogenblik van het aantekenen van huidig beroep, had verzoeker de gevraagde documenten nog steeds niet ontvangen.

De bestreden beslissing stelt: "... documenten die u voorlegde geen bewijswaarde hebben. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt over de krantenknipsels die u voorlegde. Zo kan vastgesteld worden dat de Engelstalige krant die u voorlegde grammaticaal gezien in goed Engels werd geschreven. Enkel uw "wanted" artikel vertoonde verschillende fouten (bv "which was band by..." en "Now het leaves his country"). Dit doet ernstige twijfels reizen over de authenticiteit van deze krant." Dit motief wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaart zich achter dit motief.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft van de documenten die hij neerlegt, en dat hieruit een gebrek aan interesse blijkt dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging teniet doet. De Raad schaart zich dan ook achter dit motief. Verzoeker spreekt deze vaststelling louter tegen in zijn verzoekschrift, maar geeft geen concrete verklaring voor zijn beperkte kennis. Ook deze documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen en dit is niet het geval. Verder is het ook zo dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegd is blijkt dat het in Bangladesh zeer eenvoudig is om aan valse en vervalste officiële documenten te komen, wat de bewijskracht van de documenten die verzoeker neerlegt nog meer afbreekt.

Verzoeker heeft bijkomende documenten neergelegd en verzoekt om uitstel omdat de geraadpleegde vertaler nagelaten heeft deze documenten te vertalen. Ondervraagd over de aard van de documenten ter zitting stelt verzoeker dat het documenten betreft die zijn vader via een advocaat bekam en betrekking hebben op de rechtszaak die tegen hem lopende is. De Raad stelt vast dat verzoeker nogmaals niet in staat is meer inlichtingen te verstrekken over het verloop van de door hem vermelde rechtszaak ook al zou er een advocaat in Bangladesh geraadpleegd zijn. Dit overtuigt niet. De Raad beslist geen uitstel van behandeling van de zaak te verlenen omdat rekening houdend met de gebrekkige kennis van verzoeker inzake het verloop van de rechtszaak en het feit dat er probleemloos valse en vervalste officiële documenten te verkrijgen zijn in Bangladesh. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. (...)"

Ook in het kader van haar derde asielaanvraag, achtte de Raad de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 160 103 van 15 januari 2016 als volgt: "(...) In zijn verzoekschrift werpt verzoeker vooreerst op dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. De Raad merkt op dat verzoeker, door zonder meer te stellen dat eventuele tegenstrijdigheden of omissies de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aantasten, voorbijgaat aan de gedetailleerde opsomming in de bestreden beslissing van de elementen die maken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Waar verzoeker het Commissariaat-generaal verwijt hem woorden in de mond te leggen, namelijk als zou hij tijdens zijn gehoor hebben verklaard niet over de Bengaalse nationaliteit te beschikken, terwijl dit nergens in het gehoorverslag kan worden gelezen, wijst de Raad erop dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. De geciteerde passage waarop verzoeker bovenstaande kritiek baseert is vreemd aan de in casu bestreden beslissing en aldus mist dit argument feitelijke grondslag.

Verzoeker is verder van mening dat hij zijn vertrek uit Griekenland in 2007 heeft uitgelegd en heeft uiteengezet waar hij in de periode 2007-2010 heeft verbleven en wat hij er exact gedaan heeft. Hij citeert in dit verband de relevante passages uit het gehoorverslag. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hierdoor geen afbreuk doet aan de bovenstaande pertinente en concrete motieven waarom verzoeker niet heeft aangetoond dat hij eind 2007 vanuit Griekenland naar Bangladesh is teruggekeerd en daar tot augustus 2010 heeft verbleven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn verklaringen. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker acht het bovendien niet onlogisch dat hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die in het verlengde liggen van zijn eerdere asielaanvragen, nu het grootste deel van de problemen die hem ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten nog steeds dezelfde zijn. Hij is van oordeel dat uit de nieuwe stukken die hij neerlegt duidelijk blijkt dat hij een reële vrees heeft voor zijn leven en internationale bescherming nodig heeft. Met betrekking tot de contradicties aangaande de sterfdatum van zijn broer, vermeldt verzoeker dat hij nog niet op de hoogte was van de dood van zijn broer op datum van de indiening van zijn tweede asielaanvraag en dat hij dit pas veel later is te weten gekomen. Hij verwijt het Commissariaat-generaal nooit te zijn ingegaan op zijn effectieve vrees om net als zijn broer te worden vermoord en meent dat het duidelijk is "dat verwerende partij verzoekende partij op dit punt verkeerd begrepen heeft". De Raad wijst erop dat bovenvermelde kritiek niets afdoet aan de vaststelling dat de nieuwe elementen die in het kader van de derde asielaanvraag worden aangevoerd voortbouwen op eerdere verklaringen waarvan reeds definitief is komen vast te staan dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker beweert immers dat zijn broer stierf ten gevolge van foltering op beschuldiging van hetzelfde feit als dat waarvan hij ook zelf wordt verdacht, namelijk betrokkenheid bij een fundamentalistische islamitische organisatie in Bangladesh (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 19). Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag dat aan de vermeende vervolging wegens betrokkenheid bij voornoemde organisatie geen geloof kan worden gehecht en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, welke weigering door de Raad werd bevestigd bij arrest met nummer 74 350 van 31 januari 2012. Wat betreft de door verzoeker neergelegde nieuwe stukken, schaarft de Raad zich achter het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze stukken kunnen terecht niet kunnen overtuigen om de redenen die hoger worden genoemd. Verzoeker gaat overigens in het geheel niet in op de argumentatie aangaande de gebrekkige bewijskracht van deze documenten. Dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag nog geen melding kon maken van het overlijden van zijn broer omdat hij daarvan op dat moment nog niet op de hoogte zou zijn geweest, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag, op 24 februari 2012, niets vermeldde over het overlijden van zijn broer terwijl uit zijn verklaringen bleek dat hij reeds op 13 februari 2012 gestorven zou zijn (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15, 20). Wanneer verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn derde asielaanvraag werd gevraagd waarom verzoeker niets van het overlijden van zijn broer vertelde bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag, verklaart hij in eerste instantie dat zijn broer toen nog niet overleden was. Pas wanneer verzoeker erop gewezen wordt dat het interview in het kader van zijn tweede asielaanvraag plaatsvond op 28 februari 2012, wijzigt verzoeker zijn verklaring en geeft hij aan dat hij pas later te weten kwam dat zijn broer overleden was (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Tijdens het gehoor dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2015, geeft verzoeker dan weer aan dat hij denkt dat hij pas in 2013 op de hoogte werd gebracht van zijn overlijden, maar hier geen bewijs van had dus wachtte om opnieuw een asielaanvraag in te dienen tot september 2014 (stuk 5, gehoorverslag, p.17). Het is dan ook niet aannemelijk dat de vertalingen van de overlijdensakte van verzoekers broer, net als de vertalingen van de klachten die zijn vader indiende na zijn overlijden, dateren van november 2012. Verzoeker verklaringen zijn dan ook geenszins geloofwaardig.

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt uiteengezet waarom de bijkomende verklaringen en documenten met betrekking tot het overlijden van verzoekers broer niet kunnen worden aanvaard, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal nooit is ingegaan op zijn vrees om hetzelfde lot als zijn broer te zullen ondergaan. Verzoeker laat na te verduidelijken, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het Commissariaat-generaal hem verkeerd zou hebben begrepen. Het is de Raad trouwens volkomen onduidelijk waarom verzoeker in zijn verzoekschrift plots gewag maakt van een vrees om door zijn ooms te worden vermoord, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard enkel vervolging door de Bengaalse autoriteiten te vrezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). (...)"

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van de vorige asielaanvragen van verzoekende partij. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te

herstellen. Bovendien komt in de bestreden beslissing uitgebreid aan bod dat de nieuwe documenten door verzoekende partij bijgebracht onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit: *“Reeds bij uw voorgaande aanvragen werd er twijfel geuit bij de authenticiteit van uw documenten. Zo werd er op gewezen dat u bv. geen identiteitsstuk wist neer te leggen dat over een foto van u zou beschikken. In dit licht is het dan ook bevreemdend te merken dat alle drie de documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag wist voor te leggen over juist dezelfde foto van u beschikken. Niet enkel het identiteitsdocument (het "nationality certificate"), maar tevens de getuigenis van uw union als de getuigenis van uw dokter beschikt over een identieke en in het geval van de twee getuigenissen volledig overbodige foto. Dit wekt het sterke vermoeden dat uw documenten gesolliciteerd van aard zijn en op maat gemaakt werden. Bovendien is het bevreemdend te bemerken dat uw familie en u volgens de ene brief sterke aanhangers zouden zijn van de verboden Jamaat-ul- Mujahideen Bangladesh, terwijl de andere brief beweert dat uw familie enkel verdacht wordt door de overheden van het steunen van deze beweging. De authenticiteit van deze documenten kan dan ook ernstig betwijfeld worden.”*

Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Bangladesh een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegenbetaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS